

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SÍLVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Valentí Popescu

Periodista

La revolta de les bicicletes

Quin món, el nostre. Sobre Barcelona s'hi han precipitat 4.000 genets apocalíptics i l'Ajuntament ho festeja amb magnificència! En la història d'aquesta plaga urbana anomenada Bicing, l'únic lògic és la satisfacció municipal, perquè l'invent va sortir d'allí i un bon pare estima el seu fill, encara que sigui un monstre. I si la promoció del ciclisme urbà a la Ciutat Comtal no és una monstruositat, sí que és almenys una barbaritat. Perquè és evident que la promoció del Bicing no resol cap dels autèntics i greus problemes del trànsit rodat de la ciutat. Encara pitjor: els estables de bicicletes prenen espai d'aparcament sense descongestionar gens ni mica la circulació. La immensa majoria dels usuaris del Bicing no tenen cotxe propi, de manera que ara als problemes de circulació i aparcament d'automòbils, camions, motos i vianants s'hi afegeixen cada dia 30.000 viatgers ciclistes.

LA QUANTITAT -SEGONS L'AJUNTAMENT- de 30.000 desplaçaments diaris generats pel Bicing obliga a preveure'n les conseqüències i a crear carrils exclusius en calçades i voreres de manera que, lluny de descongestionar el trànsit rodat, l'enerva i dificulta encara més.

I, SI NO MILLORA GENS LA CIRCULACIÓ RODADA, el Bicing, en canvi, crea problemes on abans no n'hi havia: a les voreres. La densitat de ciclistes desconsiderats (també hi ha un grapat d'usuaris civilitzats) és gran i no para de créixer. Van de pressa i amb patent municipal de cors. Ni guàrdies ni semàfors a les voreres defensen el vianant de l'arrogant prepotència d'aquests ciclistes que no es fan enrere davant ningú, sigui vell, dona embarassada o mare amb cotxet de criatura. Com si fossin fills d'un regidor olímpic, aquests energúmens van gamberrament a la seva i que s'aparti el vianant, "que a aquest no el defensa ningú i menys que ningú l'Ajuntament de Barcelona!". El problema no és virtual: està nit i dia a la vista de tothom. Perdó, de tothom menys de l'alcalde i els seus regidors. Tampoc és un problema insignificant: el coll del fèmur d'un vell envestit per un

"L'Ajuntament de Barcelona no ha estat capaç d'imposar les seves normes als ciutadans. Així que, com tot impotent, recorre a despullar un sant per vestir-ne d'altres"

JORDI SÀBAT

gamberro llançat sobre dues rodes no dura gaire. I si la lesió física no s'arriba a produir, sí que es produeix la humiliació permanent dels vianants, que, per salvar la seva integritat física, han de cedir contínuament el pas, desemparats sistemàticament fins i tot del més humil dels drets ciutadans: poder caminar en pau.

COM VA NÉIXER LA INICIATIVA no s'ha explicat mai. Potser a algun regidor malalt d'activisme i mancat d'idees originals se li va ocórrer que la nostra ciutat s'assemblava a la pacífica Holanda o a la megàpolis de París, de manera que aquí s'havia de fomentar el ciclisme urbà... I va ploure sobre mullat. El nostre Ajuntament ha tingut sempre una actitud més que laxa a l'hora d'incloure els ciclistes entre els seus deures i fer-los també subjectes actius del civisme. Se'ls ha tolerat sempre tot: anar per la vorera, circular en contra direcció per carrers de sentit únic, anar més de pressa per les voreres estretes i aparcar on i com els ha passat pel cap.

SERIA MÉS EXACTE DIR QUE L'ACTITUD municipal amb els ciclistes no ha estat laxa, sinó una manifestació més d'impotència. D'aquesta impotència que fa dels carrers de Ciutat Vella prostíbuls a l'aire lliure; que no s'assabenta de l'existència de pisos pastera fins que hi ha conflictes públics; que no sap posar límit als pidolaires balcànics que roben més que pidolen; que no aconsegueix que els cotxes no aparquin als passos de vianants ni que un munt de porters i porteres llencin l'aigua bruta de fregar les escales a l'escocell dels arbres que malviuen als nostres carrers.

EL NOSTRE AJUNTAMENT NO HA ESTAT capaç d'imposar les seves normes als ciutadans. Així que, com tot impotent, recorre a despullar un sant per vestir-ne d'altres. El pitjor, l'horrible per als barcelonins del carrer, és que per sistema despulla els vianants, que són els més debils del cens urbà. esclar que també són els que menys ingressos fiscals o mercantils generen a les arques municipals. Moltsíssims menys que els produïts pel Bicing!!

EN DIRECTE
Cafè fred

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

Fa pocs dies el president del govern espanyol va dir que cal tancar el procés de reivindicació autonòmica, la qual cosa sens dubte entronitzarà encara més la política del cafè per a tothom. Segons conta la llegenda el cafè fou descobert per un pastor d'Abissínia, que en notà els efectes estimulants en les seves cabres, i des de fa més de dos mil·lennis els abissinis en fan coques. Tanmateix, els primers a preparar-lo tal com es beu actualment van ser els àrabs. Els gormands del cafè saben prou bé que el més aromàtic és el que es beu calent. L'explicació rau en una llei física, la segona llei de la termodinàmica, que diu que la calor flueix sempre dels cossos calents cap als freds. El motiu és molt simple: les molècules d'un cos calent es mouen i vibren més ràpidament que les d'un objecte fred –i aquest moviment és el que contribueix a alliberar les partícules aromàtiques del cafè–. Ara bé, quan una molècula bellugadissa topa amb una de més freda, com l'aire que té el cafè sobre seu, li transfereix part de la seva energia en forma de calor, i ella es refreda i vibra menys. Aquest és precisament l'efecte que persegueix la política del cafè per a tothom: repartir-lo tant com sigui possible perquè es refredi abans i endarrerir-lo perquè arribi a taula ben fred. Així la societat, els autèntics protagonistes d'aquest cafè, deixaran de moure's i de vibrar, i perdran el seu aroma –la seva cultura–. És una simple qüestió de física. I malgrat que després intentem rescalfar-lo, és ben sabut que el cafè rescalfat perd totes les seves qualitats organolèptiques.

Catalunya i les catorze postals

Jordi Coca

Escriptor

La Plataforma per la Llengua, el Consorci per a la Normalització Lingüística i la Fundació Bofill han tingut una iniciativa en favor del català que és tot un encert. I ho és perquè inverteix el

plantejament habitual. Aquí veiem uns novinguts d'origens diversos –Madrid, Veneçuela, Alemanya, Romania, el Marroc, Togo, Ghana, etc.– que a través de catorze postals, realment molt boniques, ens demanen que els ajudem a aprendre el català. Són persones que volen usar la llengua del país on viuen, una cosa d'altra banda perfectament normal. Perquè, admetem-ho, una part del problema,

només una part, som nosaltres mateixos canviant de llengua de seguida que intuïm que el nostre interlocutor no és català. Naturalment aquesta actitud no té res a veure amb les bones maneres tal com ens han volgut fer creure; més aviat denota una profunda diglòssia i una falta de respecte als novinguts.

La campanya *Si us plau, parla'm en català* ens apropa a catorze casos i a moltes més persones que

veiem retratades i de les quals tenim una informació suficient: sabem qui són, quan van arribar a Catalunya, què esperen de viure entre nosaltres i la raó per la qual es volen integrar a la nostra comunitat sense perdre les seves arrels però usant el català com a llengua vehicular. Això de banda, la campanya compta amb un ampli recolzament d'associacions, de comerços, de col·legis professionals i

d'altres entitats i institucions que són la base del teixit social en què avui ens movem.

És una paradoxa, una tragèdia i un veritable suïcidi col·lectiu que, ara que tenim l'ensenyament i una part dels mitjans de comunicació en català, perdem l'ús social de la nostra llengua. Naturalment les pressions que hem de resistir encara són moltes, però, com deia Palau i Fabre, no hi ha cap combat inútil.